DÜŞÜNCE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2016 - 2017
Sayı: 6

Melike YANIK

MERHAMET

Adını veremediğim, üstüne sözler konduramadığım, bir dünyada yaşamak isterdim ben. Bilmiyorum, ya benim hayal ettiğim dünya çok güzel ya da gerçekler kuru bir acı sadece. O düşlediğim hayata tutunarak yaşıyorum belki de. Bir gün bizim diyarlarımıza da gelecek diyerek başlıyorum günlerime. Öyle güzel ki düşlediğim dünya, ezberlenip zihnin bir köşesine atılmamış. Oradan oraya savrulmamış; vicdan dolu, merhamet dolu bir dünya. Evet "merhamet dolu bir dünya" dedim.

Soruyorum sizlere merhamet denildiğinde çok mu büyük şeylere ihtiyacımız var? Senin olanı ikiye bömek değil midir? Merhametin maddi bir değeri yoksa bile manevi bir değeri vardır. Bu değerlere sahip çıkılmalı. Anladım ki yazdıklarımdan; bu dünya o kadar körelmiş ki karşımızda duran güzelliklerin farkına varamaz olmuşuz; çok basit şeyleri yapamaz olmuşuz. Merhamet denildiğinde yüzümüzü çevirir olmuşuz.

Yaşamayı unutmuş , hislerimizi kaybetmişiz. Zorluğu unutmuşuz adeta, gülmeye alışmışız hep, gözyaşlarına, yaban gözlere, yalancı sözlere alışmışız.

Oysa ne kadar yanılmışız. Kalplerimiz esir olmuşçasına yaşıyoruz sanki. Evet, belki nefes almayı öğrenmişiz bu dünyada. Günlerimizi geçirmişiz bir şekilde, bazen gülerek, bazen ağlayarak saatlerimizi doldurmuşuz, karnımızı doyurmuşuz, günün sonunda içimizi ısıtacak bir çayımız olmuş elimizde, üşüdüğümüzde üzerine giyebileceğimiz bir hırka, ayağımıza giyebileceğimiz botlarımız olmuş.

Elif BARAN

Ocağımızda kaynayan aşın tadına bakabilmişiz. İşten sıkıldığımızda tatil hakkı tanımışız kendimize. Oysa unutmuşuz bir diğer yarımlarımızı, onların çalışmaktan ellerinin kanadığını, ekmek parası için hayatlarını feda ettiklerini, onların gururlu güzelliklerini unutmuşuz. Sizlerden isteğim bir parça merhamet sadece.

Bir şeyleri unutmamak, farkına varabilmek hayatta o yarımlarımızın. Sahiplenelim geride kalan diğer yarımlarımıza mutlu ve huzurlu yarınlarımıza…

İrem DENİZ

UĞULTU

Ilık bir yağmur olsan,
Yağsan uzun mahzun geceden.
Sıyrılıp çıksan
Tüm gereksiz düşüncelerden.

Beyaz gökyüzü misali süzülsen,
Mavi bulutların tepesinde.
Hepsi sana aşık bu nergislerin
Fark etmez, bilsen de bilmesen de…

Koca yürekli bir cana umut veren
Ufak bir parça tutku olsan,
Kulağında uğuldayan merhamet,
Tam da sol tarafında boy gösterene bir baksan.
Bir zaman mantık dışı olsan;
Belki bir gitar teli,
Belki de okuduğum yazı,
Bazen de soluduğum hava olsan.

Bir kulak versen haykıran hecelere,
Keşke sadece okumasan;
Duysan harflerin feryadını…

İlayda SEMERCİ

BENLİĞİM

Bitmeyen gecelerin uykusuzluğuyla uyandım yine. Üstümden atamadığım ağır yüreklerle kahrolduğum geceler gitmiyor üzerimden. Aynaya baktığım andaki yüzümü görünce kendimden ürktüm. Yaklaşarak gözlerimi inceledim. Kıpkırmızı olmuş, göz altlarım morarmış, renk değiştirmişim adeta. Bu duruma alışan ben pek de aldırış etmedi. Yüzümü yıkadıktan sonra yüzümden düşen damlaların akışını izledim. Evde adımlarımın küçük oluşunu fark etmedim bugüne kadar. Ben bu kadar takıntılı bir insan değildim. Zaman değiştiriyor her şeyi. Zaman geçtikçe değişiyor her şey. Bildiğimiz doğrularla yanlışlarımız yerini değiştiriyor. Ben çok farklı bir insana dönüşüyorum.

Gecenin yorgunluğunu üzerimden atamadan bir de okul yolu beni bekliyor. Yürüyerek geçecekmiş gibi gelen bazı şeylerin geçmeyeceğini bile bile yollarda kulaklığımla teselli arıyorum. Havanın soğukluğunu dinlemeden yavaş yavaş yürüyorum. Okul giriş kapısından her gün farklı düşüncelerle giriyorum. Kafamdaki düşüncelerin bazen beni nereye götüreceğini kestiremiyorum bile. Yaşanmışlıklar, hayaller, gelecek derken her biri birer birer aklımdan geçiyor,derslere kendimi verebilmek için kafamdaki düşünceleri nasıl atlatabileceğimi düşünüyorum.

Günümün nasıl geçtiği konusunda bugün de bitsin artık diyorum. Hiç şüphesiz geleceği düşünüyorum. Gelecek… Elbet bir gün gelecek. Sabrımın selameti hayır olacak inşallah. İnşallah her şeyi düzeltmenin bir yolu olacak. O yoldan yürüyeceğim ben. Bozulan yolları onara onara ilerleyeceğim. Yaşamaya devam edeceğim.

Bengisu ATA

HAYATIMI DEĞİŞTİREN İNSAN

Benim şeker, tatlı, melek kalpli öğretmenim. Hani derler ya sevdiğinin küçük bir gülümseyişi senin bütün üzüntülerini, mutsuzluklarını götürür diye. Siz de benim için tam böylesiniz hatta fazlası var,yüzümde kocaman bir gülümseme daha… Hayat bazen tatlı bazen acı değil mi? Ama siz benim için sizi tanıyıp, çok sevdiğimden itibaren hep tatlı tarafındaydınız. Düşerdim siz kaldırırdınız, kendimi yalnız hissedip çıkmaza giderken elimden tutar ben varım derdiniz, ağlardım sen üzülme kıyamam derdiniz. Siz benim elimi hep tuttunuz bundan sonra da bırakmayın olur mu? Ben sizin merhametli, güzel kalbinizde sevgiyi, merhameti, vefayı, güveni fazlasıyla tattım. Bana bir şeyi daha öğrettiniz pamuk kalpli öğretmenim. Öğretmenin sadece ders anlatan kişiden ibaret olmadığını… korkardım hep. Dertleşemezdim. Sanki bir şey söyleyeceğim bana kızacaklar gibi hissederdim. Ama öğretmen başkaymış. Öğretmen; sevgi, merhamet, mutluluk en önemlisi de güvenmiş. Ben bunları sizin pamuk kalbinizde bir de gözlerinizde gördüm öğretmenim. Sanki gözleriniz bana diyor ki "Ben senin hep yanındayım güzel kızım ve asla bırakmayacağım." Bazen duyardım ki öğretmenlerimizden biri başka okula gitmiş. Aslında pek etkilemezdi beni biri gider diğeri gelir derdim; ama artık korkuyorum pamuk kalpli öğretmenim sizi kaybetmekten, bir daha görememekten korkuyorum. Zaman çok çabuk geçiyor çok. Sizden ayrılacağımı, bir daha göremeyeceğimi düşününce şöyle top gibi bir şey yükseliyor boğazıma acıtıyor, ağlatıyor öğretmenim; bu duyguyu kimse yaşamasın inanın çok üzüyor. Ben sizden nasıl ayrılacağım? Siz olmadan ne yapacağım? Kime sarılacağım? Kime tutunacağım? En önemlisi de hangi öğretmenimi sizi sevdiğim kadar çok sevebileceğim; ama bilin ki sizden sonra bendeki boşluğu kimse dolduramayacak. Kalbimin bir yerinde adınız hep var olacak ve sadece size ait…

Biz herkesten farklıyız pamuk kalpli öğretmenim ,bulutlar gibi… ben yağmuru çok severim eğer bir gün ayrılırsak şimdi olduğu gibi yağmur yağınca sizi hatırlayacağım sanki bulutlar bana diyecekler ki "Pamuk kalpli öğretmen seni unutmadı ve hala çok seviyor kıyamadığı kızını" yağmur hep yağsın beni size hatırlattığı gibi sizi de bana hatırlatsın. Hani demiştiniz ya eğer beni unutmazsan diye ben sizi nasıl unutacağım bu mümkün mü? Hayat, öğretmenini çok seven öğrencisinden onu aldıktan sonra "üzülmesin ağlamasın" der mi? Öğretmenini unutturur mu? Unutturmaz. Yağmur sizi bana, beni size hatırlatsın bilin ki kıyamadığınız kızınız size hiçbir zaman unutmayacak siz onun hep kalbindesiniz…

Ece ŞENGÜL

YİNE SONBAHARDI

Sonbahardı yine…
Yaprakların teker teker intihar ettiği,
Yağmurların boş sokaklarda sırlar fısıldadığı,
Hüznün parça parça paylaşıldığı zamandı,
Sonbahardı…

Sonbahardı yine…
Camların ardından izlenen yağmurun zamanıydı,
Yolların, sokakların, caddelerin, toprak koktuğu,
Yazın son demleri kışın merhabasıydı,
Kahvenin bile en güzel zamanıydı,
Sonbahardı…

Sonbahardı yine…
Dört mevsimin en güzeliydi.
Hatıraların birer birer canlandığı
Ruhtaki yaraların kanadığı zamandı.
Sonbahardı…

Sonbahardı işte…
Siyahın en koyu zamanı,
Yağmurun en acı zamanı,
İnsanın yalnız zamanı,
Belki de yaşamın son baharıydı,
Sonbahardı işte…

Emirhan SEÇEN

KORKAK GÖNÜL

Bilsem, gülmediğimde bile;
Bana sevgi ile bakacağınızı.
Kalbimi elinize veririm,
Avuç içinde hissedersiniz.

Ufacık bir kalbim var zaten,
Elinizde oyuncak olabilecek.
Dostlarımın koruyup kollayacağı,
Düşmanımın sıkıp atacağı.

Kiminin elinde güvende,
Kiminin yanında tehlikede.
Ah, bir bilsem, kime,
Hangi yüreğe vereceğime!

Versem bile bakacak mı,
Yoksa kenara atacak mı,
Zaten kalp deyip kıracak mı,
Yoksa gönlünde saklayacak mı?

Hatice Kübra KAPITAŞI

BİR BANKIN UCUNDA OTURMAK

Ben bir müjganım, oturmuşum o banka, manzaram hatıralar, umutlarımdan oluşmuş bir uçurum,atladığımda sanki uçurumdan o beni çağıran gözlerinle buluşacağım. O bankın köşesindeyim, hep ben tam ucunda oturuyorum, gelip oturmanı bekliyorum. O uçuruma bırakmadan bir uçurtma ipine tutunup mutluluğa gitmemizi bekliyorum. Mutluluğun beden bulmuş hali sensindir; fakat ruhen mutluluk senle gitmek buralardan, belki de senin gönül diyarındır o uzak. Ben o gönül kapısında kalmış umutlarla, unutamadığım yüzünle yetinen, hayaller kurup kendisini yıkanım ben. O banktan kalkıp gideceğim,bir gün gideceğim, müjgan olmayacağım artık. Kalbimin kırıkları düzelmiş olacak,deniz manzaralı, yeni sayfalar açacağım bir başka banka gideceğim. Yavaş yavaş bankın ortasına oturmaya alışacağım, gelmeyeceğine inanacağım önce, sonra ölecek kalbim, dinlenecek, yaralarını onaracak. Her şeyin ilacı zaman ile gidereceğim; umutlarımı, hayallerimi, o gözlerine bakma hevesinden vazgeçip, o uçurumu da papatya bahçeleri yapacağım. Düşündükçe kahrol;ama umut kalsın sende de diye, ama ben senin için o banka geldiğimde boş hayaller, umutlar bırakmamış olacağım. Papatyalar, güller, karanfiller dolduracağım uçuruma diyeceğim de müjganlığım orada kalacak işte. Bankta uyumuşluklarımı, gecelerimi gündüzüme katmışlığımı, bir de gözyaşı birikintileri olacak. O birikintiler sulayacak yeşertecek o çiçekleri. Bunlar bir gün olacak ve o günler de çok güzel olacak. Gülecek gözlerim, ağlamayacak. Ben bütün çiçeklenmiş ruhumun direnciyle, gücüyle ayakta kalacağım.

Ayşenur GÜRKAN

YAŞAMIN KIYISINDA

Yine sensiz ve sessiz geceler…Bugün yine en berbat günümdeyim. Kendimi iyi hissetmediğim zamanların adını koymadım bile. Ben sensizlikle konuşuyorum her gece. Odamdaki duvar bile artık konuşmuyor benimle. Nedenini bilmediğim bir durgunluk var üzerimde. Yürümekte zorluk çekiyorum. Hissizleştim, hissedecek bir canım kalmadı. Artık anlamsız geliyor sensiz olan çoğu şey…

Çaresizim işte. Ne yapacağımı inan kestiremiyorum, kafamda onlarca soru… Başımın ağrısı da bu yüzden sanırım. Hiç kendimi kaybetmedim ben bu zamana kadar. En yakınımdakiler bile anlamıyor bana ne olduğunu, asıl sorun da bu ya beni anlayan tek yakınım sendin. Ben farklı bir dil konuşmuyorum, ben sadece sensizliği anlatmak istiyorum. Şu an saatin tik tak seslerini bile duyamıyorum.Bir zamanlar canını vereceğin kişinin şu an fark etmeden canını alıyorsun, nasıl kör olabiliyorsun ya da acımasız ?

Zaman, yine durdun. Yine onu özledim. Çıkamıyorum işin içinden. Onsuzluk kanıma işlemiş. Kendime getir beni ya da onu al, beni bana bırak. Bırak ki kendime geleyim ya da kendime gelecek bir bahane bulayım, bırak ki artık onsuzlukla değil,kendimle yüzleşeyim. Ömrümden bir gün daha giderken ille de o demeyeyim…

Buse AKTAŞ

KAÇIŞ

Kaçmak… Kendimden kaçmak istiyorum. Esir kalmış kalbimden, namlu soğukluğunu hisseden şakaklarımdaki ölüm sızısından, parmaklarımın arasında kayıp katranını bırakan uğursuz sıvıdan… Babamın, her hayal kırıklığı dolu bakışından, şakaklarımdaki acı, kokusundan kalem tutan ellerimin, kağıtlara idam cezası veren kelimelerimden kaçmak istiyorum.Gözlerimden, bencillik barındıran, ağlayınca simsiyah akan gözyaşlarımdan,sahte gülümsemelerimden… Kalp kıran dudaklarımdan, sevilmediğimi duyan kulaklarımdan, kendinden nefret edilişinin isyanını benden çıkaran insanların, boğazımdaki yumru sebebi olmasından kaçmak istiyorum. Ben, kendinden kötü durumda olan bir faniyi görünce yardım etmeyip aşağılayan egomdan kaçmak istiyorum. Küçüğünü korumayan, büyüğünü saymayan zihniyetimden, aşağılanacağım günden için büyük utanç içerisindeyim. Dünyada aciz kalan ruhlara uygulanan baskıya rağmen sessiz kalışımdan nefret ediyorum. Ben gencim kişiliğine sığınıp yaptığım hatalardan kaçmak istiyorum. Sırf popüler diye soyadı gümüşten diye, yalancı bir samimiyetle "muhteşemsin" sözcüklerini bu insanlara yönelten benden kaçmak istiyorum.

İnsanlığımdan, insanlıktan kaçmak istiyorum. Ölen insanlıktan… "Gençlik" denilen akım büyük bir kara deliğe doğru sürüklenirken, yalnızlık ve sessizlik çığ gibi düştü. Biz bu çağda kaybolan çocuklarız. Ben kaçmak istiyorum, bu çivisi çıkmış dünyadan. Biraz kendimden, biraz sizden, sadece biraz kaçmak istiyorum.

Esmanur KAYA

ASLIHAN ÖĞRETMENİM

Yazmaya başlamadan önce sizi çok sevdiğimi, varlığınızın bile bir mutluluk sebebi olduğunu belirtmek istiyorum. Öğrencilik hayatımda şu zamana kadar birçok öğretmen geldi geçti. Hepsini çok sevdim. Ama sizin yeriniz çok farklı biricik öğretmenim. Siz çok fedakar, çok sevgi dolu, çok bilgili, sıcak ve sabırlı birisiniz. İnsana güç veren ve her zaman yanında olduğunu hissettiren insan… İyi ki varsınız. Bizlerle kendi evladınız gibi ilgileniyorsunuz. Bir sıkıntımız olduğunda hemen fark edip elinizden geleni yapıyorsunuz. Ailemde sonra ikinci eğitimimi sizden aldım. Sizin sayenizde kitapların en iyi dost olduğunu, hatalardan da ders alınabileceğini, dürüstlüğün en önemli fazilet olduğunu, arkadaşlık ve dostluğu, hayallerim için her zaman daha fazla çabalamam gerektiğini, iyilik yapmanın güzelliğini sizinle öğrendim. Bana ve diğer öğrencilerinize bu güzel değerleri kattığınız için çok teşekkür ederim.

Vefakar, neşeli insan, sizi çok seviyorum. Güzel yürekli öğretmenim benim. Rabbim'in karşıma çıkardığı en güzel şeysiniz benim için. İnsan herkese "güzel yürekli" öğretmenim diyemiyor. Denmesi de kolay değil zaten, iyi ki varsınız. 2 şubatta beni çok üzen bir haber almıştım. Sizin başka bir okula gittiğinizi öğrendim. O anki duygularımı size nasıl anlatsam ki; tam o an eksik, yarım kaldığımı hissettim. Canımdan can gitti sanki, keşke akan gözyaşlarım sizi geri getirmeye yetseydi. Keşke her gün görebilsem, güzel yürekli öğretmenim diyebilsem… Benim güzel yürekli canım öğretmenim. Çocuk ruhumda gizli bir uçurtma vardı. Mavi rüzgarlara hasret… Gecelerimde saklı güneşlerim vardı, doğmaya hasret, gökkuşaklarıyla tutturulmuş hayallerim vardı başucumda, yağmura hasret. Bir dokunuş gerekliydi yarınlarıma, bir yürek gerekliydi sırtımı yaslayabileceğim ve siz öğretmenim, benim tutan elim, cesaret bulan yüreğim, yağmura kavuşan güneşim, hayallerim, geleceğim oldunuz. Bir öğretmenin sevgisini kalbinizde ne kadar hissedebilirsiniz? Ya da ne kadar sevebilirsiniz? Yüzüne baktığınızda derdini, hüznünü, mutluluğunu görebilir misiniz bir öğretmenin? Gözlerinden okuyabilir misiniz size olan sevgisini? Parmaklarında bulabilir misiniz bir anne şefkatini? İşte tüm bunların hayat bulmuş hali bir öğretmen var benim kalbimin en derinlerinde. Her seferinde karşıma çıkardığı için Rabbim'e şükrettiğim… Rabbim'e emanet ettiğim en kıymetli varlığımsınız.

Her şey için tekrar çok teşekkür ediyor, sevgilerimi iletiyorum. Sizi çok seven öğrenciniz .

İrem Deniz KIRPIK

SU'DAN YAĞMUR'A

Soğuk, anlamsız, daha sonra bir vızıltı.
Sessiz, duygusuz, yazan çizen bir kalem;
Umursamaz çıtırtılar,
Arada yükselir dalgalar.
Kara desem değil,
Deniz desem hiç değil!

Bulut bu; yumşak, yumşak ve yumşak,
Hayal bu; Yumşak, yumşak ve yumşak.
Evet evet,
Soğuk bir bahar günü iki taşın arasından
Gülümseyen bir su.
Can vermiş göklere, canını almış gök'ü delenlerin
Ses vermiş nehirlere, ırmaklara
Sesini kesmiş nehirleri geçenlerin.
Tutmuş elinden bulutun
Tam çıkarken en yükseğe.
Bırakıvermiş bulut suyu.
Üzülmüş su, hatta ağlamış;
Daha sonra altında ıslandığımız
Yağmur halini almış.

Ecem ŞEN

DEĞİŞEN YAŞAMLAR

İnsanlar değişir, iyi veya kötü. Hiç kimse ben değişmedim ya da asla değişmem diyemez. Bu büyük bir yalan olur. Birçok insan gördüm. Bir romanın, bir yazının, bir kavganın, bir hatanın, bir insanın değiştirdiği… Mesela bir kitap. Bazen birçok şeyi değiştirebilir.

Hayatınızı değiştirebilecek kitap… Bazı kitaplar vardır mesela kimseyle paylaşmak istemediğimiz o en değerli varlığımız. Biz fark etmesek de bizi içten içe değiştirmiştir, o en sevdiğimiz kitap. Düşüncelerimizi değiştirmiştir mesela. Önceden ön yargıyla baktığımız birçok şey o bir kitap, bir roman sayesinde kırılmıştır belki de. Bu kitap meselesi şarkı gibi. En sevdiğimiz şarkıda söyleyemediklerimiz saklıdır. Ya da en sevdiğimiz kitapta kişiliklerimiz, hayallerimiz, düşüncelerimiz saklıdır. Aynı şey, bir kitap birçok şeyi değiştirebilir. İnsanlar bazen bazı kitap türlerinin onlara göre olmadıklarını söylüyorlar. Bu bence yanlış. Her romanda, her kitapta insan kendine ait bir şeyler bulabilir. Bazen can sıkıntısından okuduğumuz bir kitabın sonunda böyle bir kitap beklemediğini itiraf edebiliyor insan kendine. Bir insanı tanımak, anlamak istiyorsanız onun en sevdiği kitabı okuyun. Kitap… çok farklı bir şey . O kitapta o insanı göreceksiniz. Onun duygularını, onun düşüncelerini, bazen anlam veremediğimiz o davranışları neden yaptığını… daha birçok şey öğrenilebilir bir insan hakkında … Ya da karar vermekte zorlandığımız bazı şeyleri kesinleştirebilir kafamızda. O ne kadar zaman geçerse geçsin etkisinden çıkamadığımız, her defasında aynı heyecanla okuduğumuz o kitapta birçok şey saklı bizden.

İnsanlar kitaplar gibidir, anlamak için çaba göstermedikçe onları asla anlayamazsınız ve sevemezsiniz…

İMTİYAZ SAHİBİ
Mustafa MESCİOĞLU
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Bekir İŞBAŞARAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Merve ÇELİK
GÖRSEL DANIŞMAN
Aslıhan DURMAZ

YAYIN KURULU
Bekir İŞBAŞARAN
Merve ÇELİK
Aslıhan DURMAZ

OKUL ADRES TELEFON
YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ
Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk / ANKARA 0 (312) 837 12 55